

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/316/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3117216346
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Janáková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3117216346.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Janákovvej a členov senátu Mgr. Zuzany Holúbkovej a Mgr. Ivana Kubínyho v spore žalobkyne: N. M., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom F. XX, S., právne zastúpenej Advokátskou kanceláriou Podhorský & Partners, s.r.o., so sídlom Zámocká 36, Bratislava, IČO: 46 962 000, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubáňho 16, Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie 694,41 eur s prísl., o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 05. októbra 2018, č.k. 20Csp/144/2017-43, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyni v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. žalovanému proti žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške týchto trov rozhodne vyšší súdny úradník samostatným uznesením. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že žalobkyňa sa podanou žalobou dňa 27.07.2017 domáhala, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť jej sumu 694,41 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 694,41 eur od 26.07.2017 do zaplatenia. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil ust. § 497 Obchodného zákonníka, § 3 ods. 1, § 39, § 52 ods. 1 až 3, § 53 ods. 1, 4, § 107 ods. 1, 2, § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 2 písm. a), b), § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 1, 2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a výsledkami vykonaného dokazovania, keď mal preukázané, že žaloba nie je dôvodná. Poukázal na to, že zákon č. 258/2001 Z.z. vyžaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere v písomnej forme spĺňala prísne obsahové náležitosti. Preskúmaním zmluvy o spotrebiteľskom úvere súd zistil, že zmluva obsahuje údaje podľa ustanovení § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z., v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o úvere, vrátane RPMN. Okrem údajov v ust. § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z., je pre vznik zmluvy o úvere nevyhnutné, aby sa zmluvné strany dohodli na jej podstatných náležitostiach. Keďže zmluva o úvere neobsahovala údaj o výške úrokovej sadzby, ktorú je dlžník povinný zaplatiť veriteľovi, bolo podľa súdu zrejmé, že zmluvné strany sa nedohodli na tejto podstatnej náležitosti zmluvy o úvere. Nedošlo k zmluvnému konsenzu medzi stranami s právotvornými účinkami na vznik zmluvy, preto súd uzavrel, že zmluva o úvere nevznikla, nebola uzavretá platne. Ďalej súd dodal, že z predloženej žiadosti o úver, ktorá bola zároveň zmluvou o úvere nepochybne vyplývalo, že žalobkyňa spolu so Q. M. nežiadali žalovaného o poskytnutie ďalšieho revolvingového úveru a podstatné náležitosti druhého úveru, ktorý žalovaný žalobkyni vyplatil dňa 11.03.2008, neboli vôbec uvedené v žiadosti, ani v zmluve o úvere, ale výška revolvingu bola uvedená len v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi zo dňa 16.08.2006, ktoré podpísal žalovaný. Výšku revolvingového úveru teda určil sám jednostranne žalovaný bez toho, aby s ňou dlžníci vyjadrili súhlas.

Nebola teda preukázaná dohoda zmluvných strán o výške úveru a úrokovej sadzbe ohľadom úroku z tohto druhého úveru, označovaného ako revolving, preto nedošlo k vzniku zmluvy o revolvingu. Súd následne konštatoval, že dôvodná bola námietka žalobkyne o tom, že úrok bol v zmluve dojednaný v neprimeranej výške. Výška úrokovej sadzby v zmluve o úvere uvedená nebola. Podľa zmluvy o úvere a karty klienta bol úver vyplatený dňa 16.08.2006 vo výške 775,11 eur a žalobkyňa bola podľa zmluvy o úvere povinná zaplatiť poskytnuté peňažné prostriedky spolu s odplatom, a to uhradením 30 splátok po 50,91 eur, t.j. spolu sumu 1.527,30 eur, a teda odplata za úver predstavovala za dobu 30 mesiacov 752,19 eur, t.j. 300,88 eur ročne, čo vzhľadom k výške úveru 775,11 eur predstavovalo úrok cca 38,82 % ročne. Úrok z úveru vyplývajúci z predmetnej zmluvy o úvere viac ako trojnásobne prevýšil priemernú mieru úrokov pri obdobných spotrebiteľských úveroch, poskytnutých v danom čase a mieste a zavádzal značnú nevyváženosť do zmluvného vzťahu, porušil pravidlá správania sa, ktoré sú v prevažnej miere v spoločnosti uznávané a tvoria základ fundamentálneho hodnotového poriadku. Súd mal za to, že zmluvné ustanovenie v zmluve o odplate za úver je podľa § 39 OZ pre rozpor s dobrými mravmi absolútne neplatné. Súd ďalej uviedol, že rovnaký záver o neprimeranej výške odplaty platí aj ohľadom revolvingového úveru, kde úrok predstavoval cca 64,03% ročne a viac ako štvornásobne prevyšoval priemernú mieru úrokov pri obdobných spotrebiteľských úveroch, poskytnutých v danom čase a mieste (na území SR). Medzi stranami nebolo sporné, že žalovaný žalobkyni vyplatil spotrebiteľský úver vrátane revolvingu v úhrnnej výške 1.242,55 eur. Vzhľadom na tieto skutočnosti, keď žalovanému nevznikol nárok na úroky a poplatky, mal žalovaný právo iba na vrátenie istiny poskytnutého úveru vo výške 1.242,55 eur. Žalobkyňa uhradila žalovanému celkovú čiastku 1.936,96 eur, ktoré tvrdenia žalobkyne žalovaný nerozporoval. Žalobkyňa uplatnila bezdôvodné obohatenie v tejto sume. Súd konštatoval, že neoprávnený majetkový prospech žalovaného v zmysle § 451 ods. 1, 2 OZ predstavovala v zmysle žaloby a vykonaného dokazovania zmluvná odplata, vyplatená žalovanému zo strany žalobkyne v sume 694,41 eur (1.936,96 eur - 1.242,55 eur), na ktorú sumu nemal žalovaný z uvedených dôvodov právo. Žalovaný však vo svojich vyjadreniach namietal premlčanie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia, pričom žalobkyňa podala žalobu na súd dňa 27.07.2017 a žalovaný získal bezdôvodné obohatenie dňom, kedy prijal úhrady žalobkyne, predstavujúce plnenia nad rámec istiny úveru. Súd uviedol, že za použitia objektívnej trojročnej premlčacej doby sú premlčané úhrady žalobkyne vykonané pred 27.07.2014. Z karty klienta a tvrdení žalovaného, ktoré žalobkyňa nerozporovala bolo preukázané, že žalobkyňa poslednú úhradu titulom zmluvy o úvere vykonala dňa 09.10.2009. Od tohto dňa začala plynúť trojročná objektívna premlčacia doba, a keďže nebolo tvrdené ani preukázané, že by premlčacia doba spočívala, premlčacia doba uplynula márne dňa 09.10.2012 (utorok). Súd konštatoval, že ak je premlčaná úhrada zo dňa 09.10.2009 nad rámec istiny úveru, potom je zrejmé, že sú premlčané aj všetky predchádzajúce úhrady žalobkyne nad rámec istiny úveru. Keďže bolo právo premlčané v 3-ročnej objektívnej premlčacej dobe, súd z hľadiska procesnej ekonomie neskúmal, kedy začala žalobkyni plynúť subjektívna 2-ročná premlčacia doba, keďže uplynutím objektívnej premlčacej doby je právo definitívne premlčané bez ohľadu na to, kedy začala plynúť subjektívna dvojročná premlčacia doba. Po vykonanom dokazovaní súd uzavrel, že v danom prípade nie sú splnené podmienky pre aplikáciu objektívnej 10-ročnej premlčacej doby tak, ako to navrhovala žalobkyňa. Nebolo totiž preukázané, že žalovaný získal bezdôvodné obohatenie úmyselne, čo je zákonnou podmienkou pre použitie 10-ročnej premlčacej doby v zmysle ust. § 107 ods. 2 OZ. Súd nemal taktiež za to, že vznesenie námietky premlčania žalovaným v tomto konaní je výkonom práva v rozpore s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 OZ. Pretože žalovaný vzniesol dôvodne námietku premlčania uplatneného práva, a premlčané právo nemožno podľa § 100 ods. 1 OZ priznať, súd žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia zamietol. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania súd odôvodnil ust. § 255 ods. 1 CSP, pričom nezistil dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by v zmysle § 257 CSP nemal byť žalovanému priznaný nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu alebo čiastočne.

2. Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote prostredníctvom právneho zástupcu odvolanie žalobkyňa, domáhajúc sa jeho zmeny a vyhovenia žalobe v celom rozsahu. Zároveň žiadala priznať aj nárok na náhradu trov konania. Uviedla, že ak žalovaný predložil formulárovú zmluvu o úvere, ktorej obsahom boli neprimerané úroky a poplatky za poskytnutie finančných prostriedkov, ako aj neprijateľné zmluvné podmienky, dodávateľ (žalovaný) musel vedieť, že keď spotrebiteľ splní svoj záväzok v zmysle zmluvy, žalovaný sa obohatí na úkor spotrebiteľa. Jedine, keď sa spotrebiteľ bráni na súde, prípadne ak je zmluvná dokumentácia podrobená súdnej kontrole, žalovaný nenadobudne obohatenie v takom rozsahu, v akom by za normálnych okolností nadobudol (ak by spotrebiteľ - žalobca plnil podľa zmluvnej dokumentácie). Je tak podľa nej zrejmé, že žalovaný tak robil od samotného vzniku zmluvného vzťahu minimálne s nepriamym úmyslom. Súd vyhodnotil konanie žalovaného ako

neúmyselné a aplikoval 3 ročnú objektívnu premlčaciu dobu. Skutkové okolnosti však jednoznačne preukazujú úmyselné bezdôvodné obohatenie žalovaného (aj keď nepriamo). Poukázala na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie C-618/10 Banco España a rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1MCdo 1/2009 zo dňa 31.07.2009. S poukazom na všetky doposiaľ známe skutočnosti v oblasti praktík žalovaného mala za to, že zo strany žalovaného sa evidentne jedná o cielene vytvorenú konštrukciu, ktorá sleduje jediný cieľ, a to dosiahnuť protiplnenie za poskytnutie peňažných prostriedkov oproti tomu, aké by žalovaný získal z úrokov formálne uvedených v zmluve. Neprimerané vysoké poplatky za poskytnutie úveru, uplatňovanie pohľadávok nad rozsah prípustný zákonom, dlhodobé ignorovanie právnych predpisov je podľa nej možné považovať za konanie v rozpore s dobrými mravmi a takúto praktiku si možno ťažko predstaviť len v rovine nedbanlivosti. Aj keby sa pripustilo, že žalovaný nemal priamo úmysel uzavrieť s ňou zmluvu v snahe získať neoprávnený prospech, ťažko možno uveriť, že nevedel, čo môže spôsobiť takýmto konaním a pre prípad, že sa tak stane, že s tým nebol uzrozumený. Vzhľadom na odborné posúdenie Ministerstva spravodlivosti SR ohľadom prijateľnosti zmlúv a samotného konania žalovaného mala za to, že je možné, dokonca nutné posúdiť konanie žalovaného ako úmyselné konanie, v prípade ktorého je možné aplikovať 10-ročnú premlčaciu lehotu na vydanie bezdôvodného obohatenia v zmysle § 107 ods. 2 OZ. Tvrdila ďalej, že žalovaný ako osoba podnikajúca na finančnom trhu má odbornú prevahu nad spotrebiteľom, ktorému poskytuje svoje služby, a preto možno od neho očakávať, že vo vzťahu k nemu sa bude správať poctivo. V predmete činnosti má okrem iného i poskytovanie úverov a pôžičiek nebankovým spôsobom, teda jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. Žalovaný porušil právne predpisy zamerané na ochranu spotrebiteľa jednak úžernickou výškou odplaty, ako aj tým, že nedodrжал povinnosti ustanovené mu zákonom č. 258/2001 Z.z., keď zmluva o úvere neobsahuje obligatórne náležitosti v zmysle ust. § 4 ods. 2 citovaného zákona. Konanie žalovaného nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. S ohľadom na okolnosti prípadu dôvodila, že úmysel žalovaného bezdôvodne sa obohatiť na jej úkor bol daný už od uzatvorenia zmluvy. Dodala, že v prípade potvrdzujúceho rozsudku žiada zmeniť výrok o nároku na náhradu trov konania tak, že žalovanému súd neprizná voči nej nárok na náhradu trov konania vzhľadom na skutočnosť, že už poukázala žalovanému viac ako mala a nebolo by spravodlivé ju zaviazat' k ďalšiemu finančnému plneniu v prospech žalovaného, a to konkrétne k náhrade trov konania s poukazom na § 257 CSP.

3. K podanému odvolaniu sa prostredníctvom právneho zástupcu vyjadril žalovaný. Konštatoval v súvislosti s tvrdením žalobkyne o objektívnej lehote (10 ročnej) a úmyselnom bezdôvodnom obohatení, že takýto záver nemá oporu v žiadnej skutkovej okolnosti alebo dôkaze, ktorý by žalobkyňa predložila alebo označila. Poukázal na rozsudky Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co/530/2015, 14Co/637/2015, 16Co/746/2015 a Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/516/2015. Považoval napadnutý rozsudok za vecne správny, pričom v konaní nebol vykonaný žiadny dôkaz o úmysle bezdôvodne sa obohatiť. Záver žalobkyne, podľa ktorého má ako podnikateľský subjekt vedieť, že sa bezdôvodne obohacuje by znamenal, že každé bezdôvodné obohatenie by muselo byť získané úmyselne. Aj bežný občan má totiž v akomkoľvek vzťahu (okrem spotrebiteľského) poznať zákony, teda vedieť, že dochádza k bezdôvodnému obohateniu. Úvaha žalobkyne vedie k záveru, že každý, kto sa obohacuje, tak robí úmyselne. Na základe toho je potom ust. § 107 ods. 1 OZ obsolétnym, pretože každé bezdôvodné obohatenie musí byť získané úmyselne (ods. 2). Ohľadne dovolávania sa nepriznania nároku na náhradu trov konania uviedol, že toto nemá oporu v žiadnom tvrdení, nakoľko spor iniciovala žalobkyňa zastúpená osobou zapísanou v zozname advokátov, ktorá by v prípade sledovania najlepších záujmov svojho klienta informovala žalobkyňu o premlčaní požadovaného nároku už po vykonaní prvého právneho úkonu. Žiadal preto rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť a priznať nárok na náhradu trov konania.

4. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

5. Žalobkyňa sa podanou žalobou na súd prvej inštancie dňa 27.07.2017 domáhala voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia. Súd prvej inštancie dôvodil, že žalovaný získal bezdôvodné obohatenie dňom prijatia úhrady žalobkyne, predstavujúcej plnenie nad rámec istiny úveru. Aplikoval trojročnú premlčaciu dobu v zmysle ust. § 107 ods. 2 OZ, preto považoval za premlčané úhrady žalobkyne vykonané pred 27.07.2014. Žalobkyňa vykonala poslednú úhradu žalovanému titulom zmluvy o úvere dňa 09.10.2009, pričom súd konštatoval, že od tohto dňa začala plynúť objektívna 3-ročná

premlčacia doba, a preto táto uplynula dňa 09.10.2012. Nakoľko súd považoval právo žalobkyne za premlčané v 3-ročnej objektívnej premlčacej dobe, z hľadiska procesnej ekonomie neskúmal, kedy začala žalobkyni plynúť subjektívna premlčacia doba (dvojiročná), lebo uplynutím objektívnej premlčacej doby je právo definitívne premlčané bez ohľadu na to, kedy začala plynúť subjektívna premlčacia doba. Z dôvodu premlčania práva žalobkyne súd žalobu zamietol.

6. S týmto záverom sa žalobkyňa v odvolaní nestotožnila, tvrdiac, že na vec sa má aplikovať 10-ročná objektívna premlčacia doba, keďže žalovaný sa úmyselne bezdôvodne obohatil na jej úkor. Preto podľa nej právo premlčané nie je.

7. Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

8. Podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

9. V posudzovanej veci žalobkyňa uplatnila právo na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalovaný sa uplatnenému právu bránil námietkou premlčania. V prípade práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia zákon stanovuje subjektívnu a objektívnu premlčaciu dobu. Ich vzájomný vzťah je taký, že pokiaľ skončí plynutie jednej z nich a dôjde k uplatneniu námietky premlčania, premlčané právo nemožno oprávnenému priznať. Pre počiatok plynutia 2-ročnej subjektívnej premlčacej doby je rozhodný deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že došlo na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal. Pre začiatok plynutia 3-ročnej, resp. 10-ročnej objektívnej premlčacej doby je rozhodný deň, kedy k získaniu bezdôvodného obohatenia fakticky došlo.

10. Odvolací súd v danom prípade nepovažuje za dôvodnú námietku žalobkyne ohľadne plynutia objektívnej premlčacej doby. Nestotožňuje sa s názorom žalobkyne, že na strane žalovaného došlo k vzniku úmyselného bezdôvodného obohatenia, v dôsledku čoho by sa inak 3-ročná objektívna premlčacia doba predĺžila na 10 rokov odo dňa, keď k bezdôvodnému obohateniu došlo. Odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že v postupe žalovaného pri uzatváraní zmlúv o úvere nemožno vidieť úmyselné bezdôvodné obohatenie, ktorá okolnosť by mala vplyv na dĺžku objektívnej premlčacej doby. Úmysel, či už priamy alebo nepriamy, musí smerovať k bezdôvodnému obohacovaniu a musí existovať už v čase získania bezdôvodného obohatenia. Nestačí teda, keď povinný získal bezdôvodné obohatenie neúmyselne a potom by si ho úmyselne ponechal. Ak nie sú splnené podmienky na 10-ročnú premlčaciu dobu, platí trojiročná objektívna premlčacia doba, a to aj v prípade, keď povinný získanie bezdôvodného obohatenia vôbec nezavinil, nakoľko zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie je zodpovednosťou objektívnou. Občiansky zákonník napriek tomu, že vymedzuje vo svojich ustanoveniach úmyselné bezdôvodné obohatenie, podstatu úmyselného konania nevymedzuje, preto sa pri skúmaní úmyslu konajúcej osoby vychádza z právnej úpravy zavinenia, obsiahnutej v trestnom práve. Zavinenie podľa § 15 Trestného zákona je vybudované na dvoch zložkách - vedomostnej a vôľovej. Podľa stupňa vôľovej zložky sa rozlišuje úmysel priamy alebo nepriamy. O priamy úmysel pri bezdôvodnom obohatení podľa Občianskeho zákonníka ide vtedy, ak ten, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatil, vedel, že svojím konaním získa bezdôvodné obohatenie a súčasne, že ho získať chcel (prítomnosť vedomostnej i vôľovej zložky). O nepriamy úmysel ide vtedy, ak ten, kto sa na úkor iného obohatil, vedel, že svojím konaním môže získať bezdôvodné obohatenie a pre prípad, že sa tak stane, bol s týmto následkom uzrozumený.

11. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie je toho názoru, že na preukázanie úmyslu konajúcej osoby získať bezdôvodné obohatenie nestačia všeobecné tvrdenia o zaužívanej praxi žalovaného pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv, respektíve jeho vedomosť o tom, že viaceré jeho nároky, uplatnené voči spotrebiteľom, boli v dôsledku súdnej kontroly spotrebiteľských zmlúv súdom vyhlásené za neplatné, prípadne úvery poskytnuté spotrebiteľom považované za bezúročné a bez poplatkov z dôvodu absencie obligatórnych zákonných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Pre možnosť súdu konštatovať vedomostnú zložku úmyslu žalovaného bezdôvodne sa obohacovať, by bolo nutné v každom konkrétnom prípade s poukazom na okolnosti uzavretia tej-ktorej úverovej zmluvy s konkrétnymi zmluvnými stranami preukázať, že žalovaný ako úverový veriteľ v čase uzavretia

zmluvy a prijatia plnenia na základe tejto zmluvy skutočne vedel, alebo aspoň bol uzrozumený s tým, že sa bezdôvodne obohacuje na úkor dlžníkov. Žalovaný skutočne chcel získať odplatu vo forme úrokov za poskytnutý úver, táto skutočnosť však nedokazuje jeho úmysel získať bezdôvodné obohatenie.

12. V danej veci žalobkyňa žiadnym spôsobom nepreukázala, že by už v čase uzavretia úverovej zmluvy existoval úmysel žalovaného, a že by tento smeroval k bezdôvodnému obohacovaniu sa. Z obsahu zmluvy a z podnikateľskej činnosti žalovaného je zrejmé, že žalovaný uzatvára spotrebiteľské zmluvy s cieľom dosahovania zisku formou úrokov a poplatkov za uzatvorenie zmluvy ako odplaty za stratu finančných prostriedkov, ktoré poskytne klientovi - spotrebiteľovi. Ak nebolo v konaní zo strany žalobkyne bez akýchkoľvek pochyb preukázané úmyselné konanie žalovaného pri získavaní bezdôvodného obohatenia, ktoré by malo vplyv na predĺženie objektívnej premlčacej doby z 3 na 10 rokov v zmysle ust. § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, súd prvej inštancie postupoval správne, ak zohľadnil ako relevantnú 3-ročnú objektívnu premlčaciu dobu, plynúcu odo dňa 09.10.2009.

13. Súd prvej inštancie taktiež správne posúdil plný úspech žalovaného v konaní a priznal mu v súlade s § 255 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov konania. Nakoľko v konaní neboli preukázané výnimočné okolnosti a dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle ust.

§ 257 CSP, neboli splnené podmienky na to, aby súd prvej inštancie výnimočne náhradu trov konania žalovanému nepriznal. Odvolacie námietky žalobkyne, že by nebolo spravodlivé zaviazat' ju na platenie trov konania vzhľadom na to, že už žalovanému poukázala viac než mala, nemôžu obstáť, nakoľko vedenie súdneho sporu so sebou pravidelne prináša výdavky, a to ako na strane žalobcu, tak na strane žalovaného. Pokiaľ súdny spor skončí rozhodnutím o žalobe, je zároveň podľa výsledku zrejmé, či žalobca uplatňoval žalované právo dôvodne, alebo nie. Ak je žalobe vyhovené, teda žalovanému uplatnené právo svedčí, vzniká mu nárok na náhradu nákladov, ktoré mu v konaní vznikli. Tento nárok je procesným predpisom označovaný ako nárok na náhradu trov konania. Toto právo mu vzniká proti žalovanému, ktorý v konaní nebol úspešný. Uvedené platí aj naopak. Ak žalobe vyhovené nie je a žalobca spor prehrá, vzniká nárok na náhradu trov konania žalovanému, pretože v obhajobe svojich práv bol úspešný on. Uvedenému princípu nemožno vyčítať žiaden nedostatok spravodlivosti a platí v akomkoľvek sporovom konaní, bez ohľadu na to, kto je stranou sporu. Pre toto rozhodovanie je významná len otázka úspechu v konaní. Ak je teda strana v konaní úspešná, žiada náhradu svojich trov od neúspešnej protistrany oprávnené. V tomto princípe rozhodovania o trovách konania je zohľadnená zodpovednosť za výsledok sporu. Významné totiž je, že podanie žaloby je výlučnou a slobodnou voľbou žalobcu. Rovnako tak je výlučne voľbou žalobcu, aké nároky proti žalovanému uplatní. Za túto voľbu nesie zodpovednosť žalobca a v prípade jeho neúspechu v konaní sa uvedená zodpovednosť prejaví vo forme povinnosti nahradiť žalovanému trovy konania.

14. Vzhľadom na to, že odvolacie námietky žalobkyne neboli dôvodné, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vrátane rozhodnutia o nároku na náhradu trov konania podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

15. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, nakoľko bol v odvolacom konaní plne úspešný. V zmysle § 262 ods. 2 CSP o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie.

16. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyselne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).